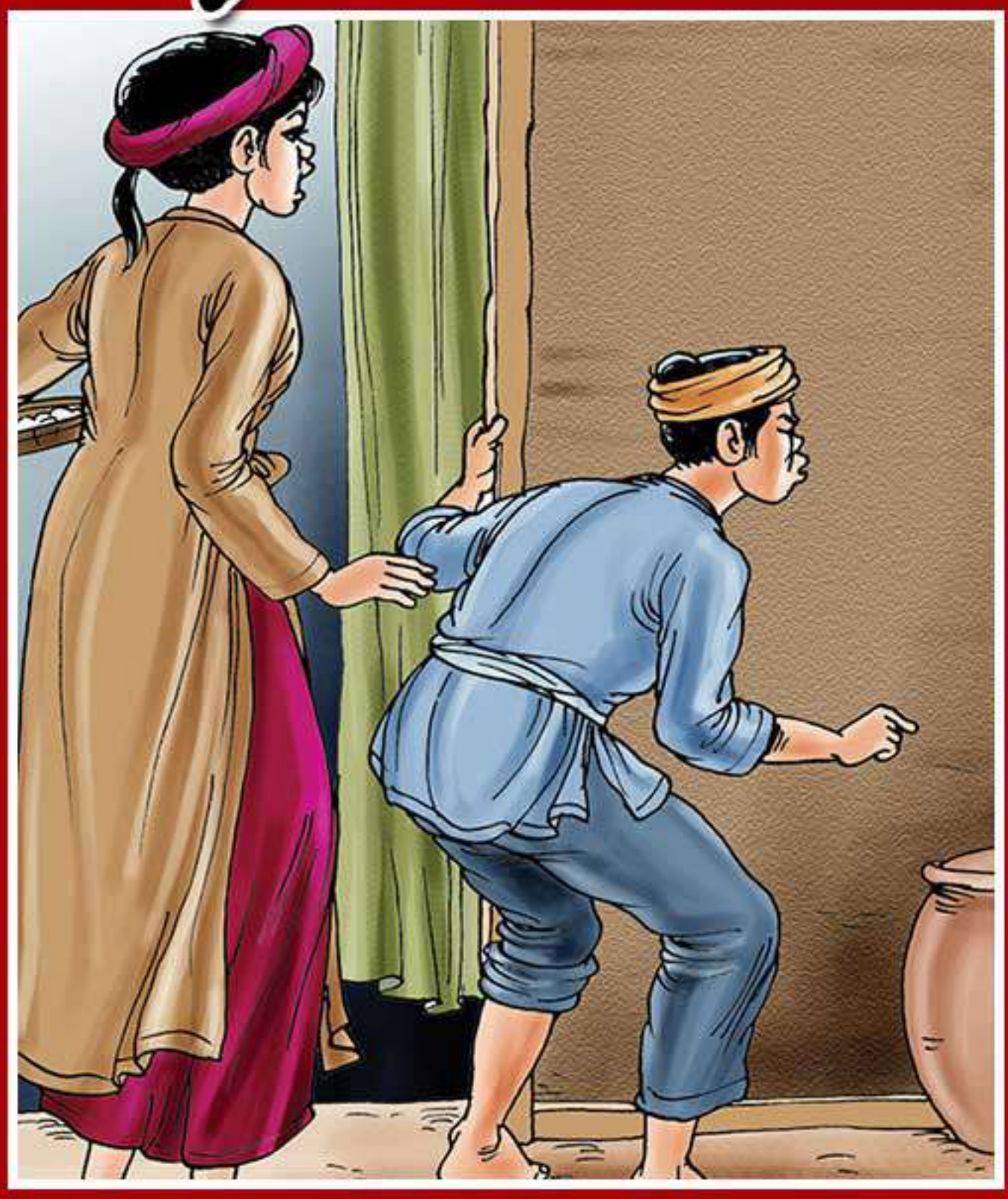
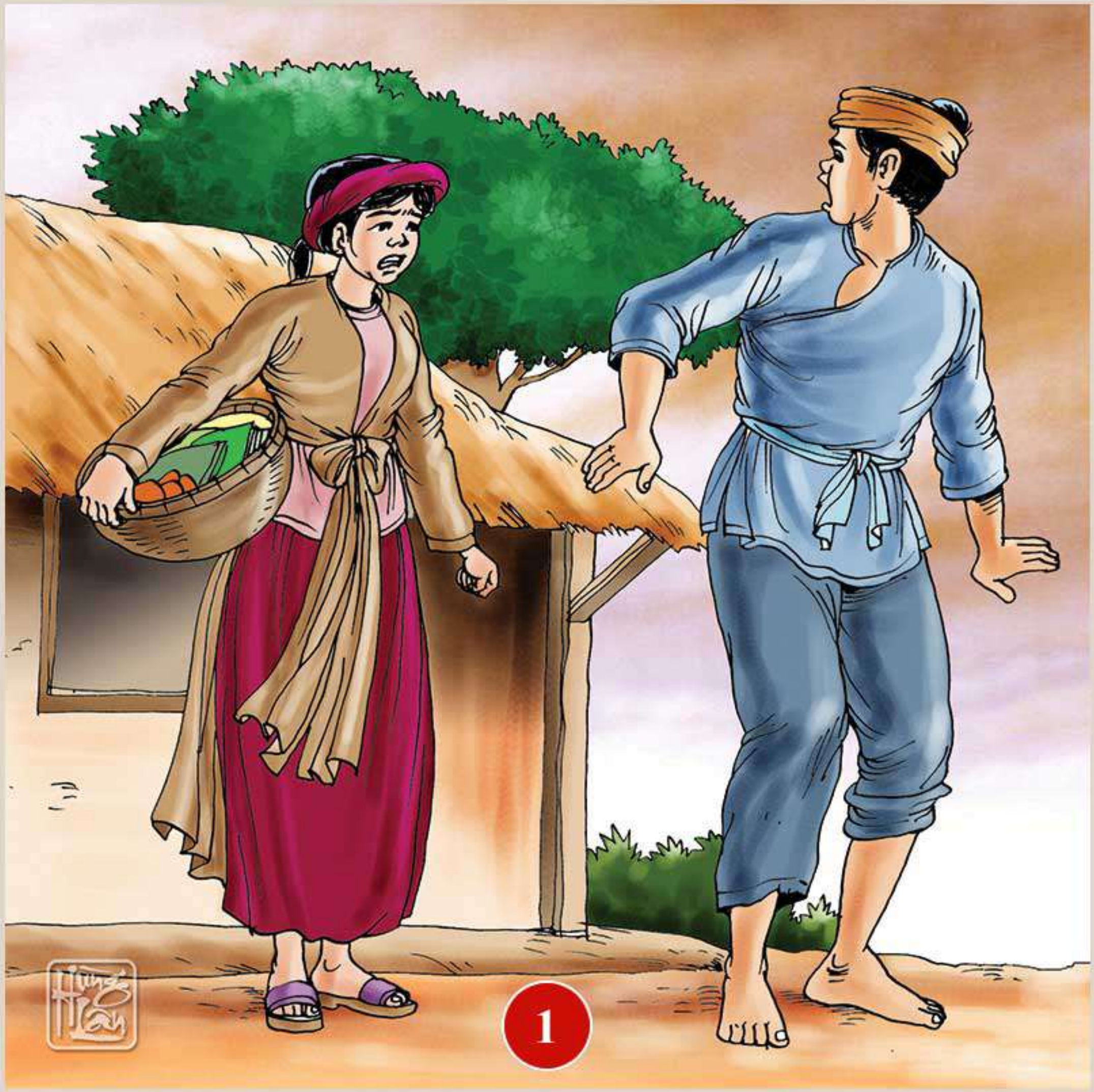
Truyện Cổ Nước Nam

Bụng Làm Dạ Chịu

Tranh và lời: HÙNG LÂN

Ngày xưa, có một anh chàng vô công rỗi nghề, ngày ngày chỉ biết ăn bám vợ và khoác lác. Người vợ rất lấy làm bực mình vì phải nai lưng ra làm nuôi chồng và ba đứa con. Một hôm, người vợ bắt anh ta cần phải làm một nghề gì đó để nuôi thân, vì mình không thể chịu đựng nổi sự nhàn rỗi của chồng và cáng đáng mọi việc trong nhà chu tất được nữa.

Anh chàng đi lang thang trong làng suốt buổi, hết đứng bụi này lại ngồi nhà kia, chả học nghề ngỗng gì cả, vì có học cũng không ai nhận, nên đợi đến xế trưa lại về.

Trước khi vào nhà, người chồng đứng nấp sau vách có ý nghe ngóng xem vợ có nói xấu gì mình chăng. Vừa khi người vợ đi chợ về mua được năm tấm bánh gói. Nàng bèn đưa cho con rồi bảo:

- Phần các con mỗi đứa mẹ cho một cái, còn lại hai cái, con đưa vô buồng cất vào trong vại gạo cho cha.

Nghe thấy thế, anh ta rất thích, vì tưởng rằng vợ giận mình lắm, không ngờ cũng vẫn còn nhớ đến mình mà để phần.

Trong đầu óc anh chàng bất chợt nghĩ ra một nghề vừa có thể làm vui lòng vợ, lại vừa không sợ vợ mắng.

Nghĩ vậy, anh ta chờ ở ngoài một lúc rất lâu mới giả bộ đi từ phía cổng bước vào nhà. Người vợ liền hỏi:

- Đã tìm được nghề gì chưa?

- Đã - Anh chồng đáp.

- Nghề gì mà học nhanh thế?

- Tôi đi dọc đường gặp một ông thầy hít. Ông ấy dạy cho tôi nghề bói bằng cách hít. Bây giờ có cái gì cất giấu ở đâu, tôi chỉ dùng cái lỗ mũi hít hít mấy cái là tìm ra ngay. Nào, có cái gì cần tìm để tôi làm thử cho mà xem.

- Có thực như thế không?

- Đã bảo là thực mà!

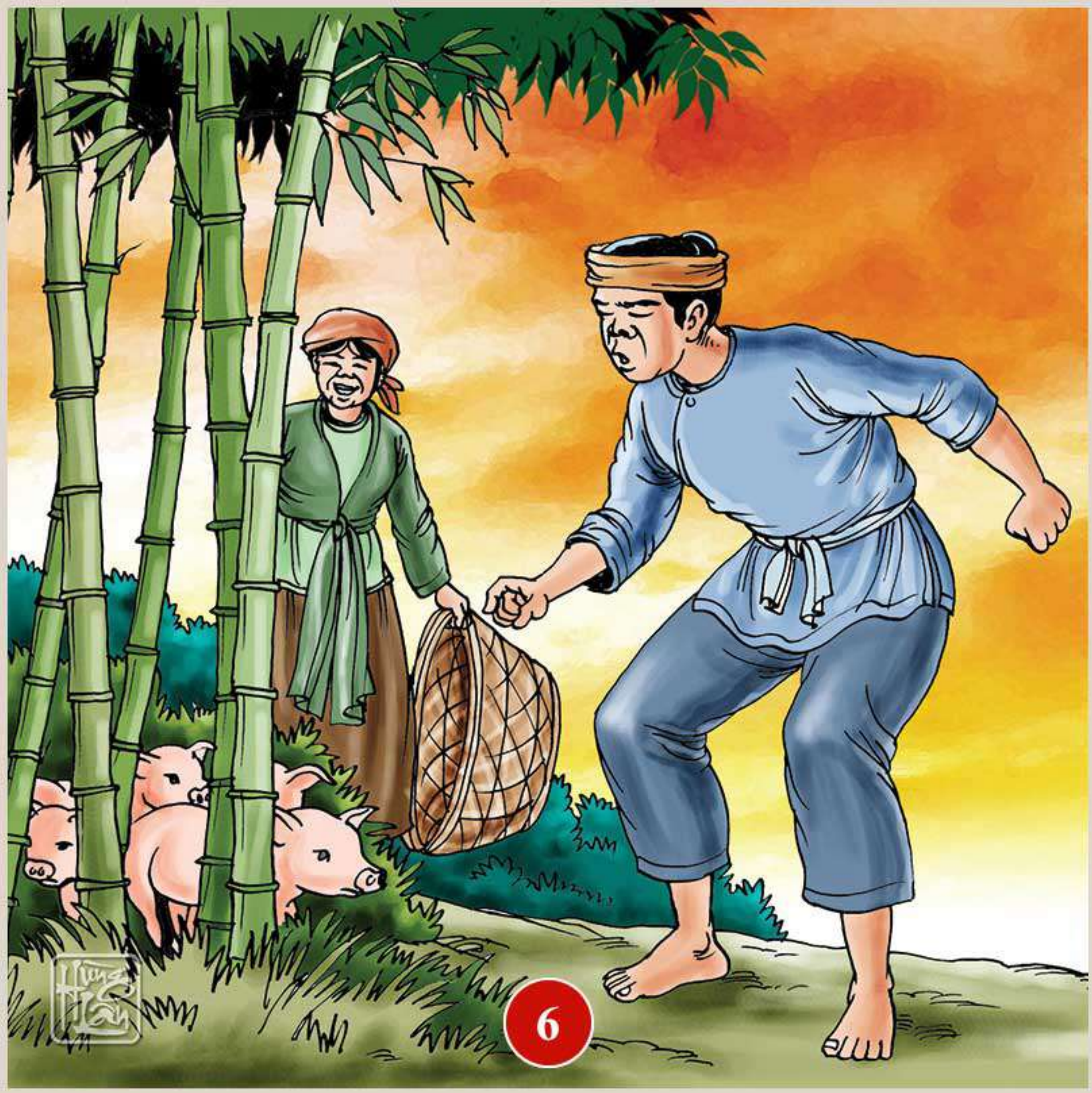
Người vợ chưa tin nên muốn thử, ngần ngừ nói:
- Vậy thì... - người vợ tiếp ngay - Tôi có mua hai cái bánh, còn cất đi một nơi rồi. Nếu mình bói được thì cứ hít cho ra mà ăn, còn như không tìm được thì đành nhịn vậy.
- Được rồi, để mình xem...
Thế là anh chàng ngước mũi lên, giả bộ hít hít mấy cái quanh phòng rồi đến gần góc nhà bảo:
- Đúng rồi, nó ở trong vại gạo chứ đâu?
Rồi anh chàng mở nắp vại lấy bánh ra ăn trước con mắt kính phục của vợ con.

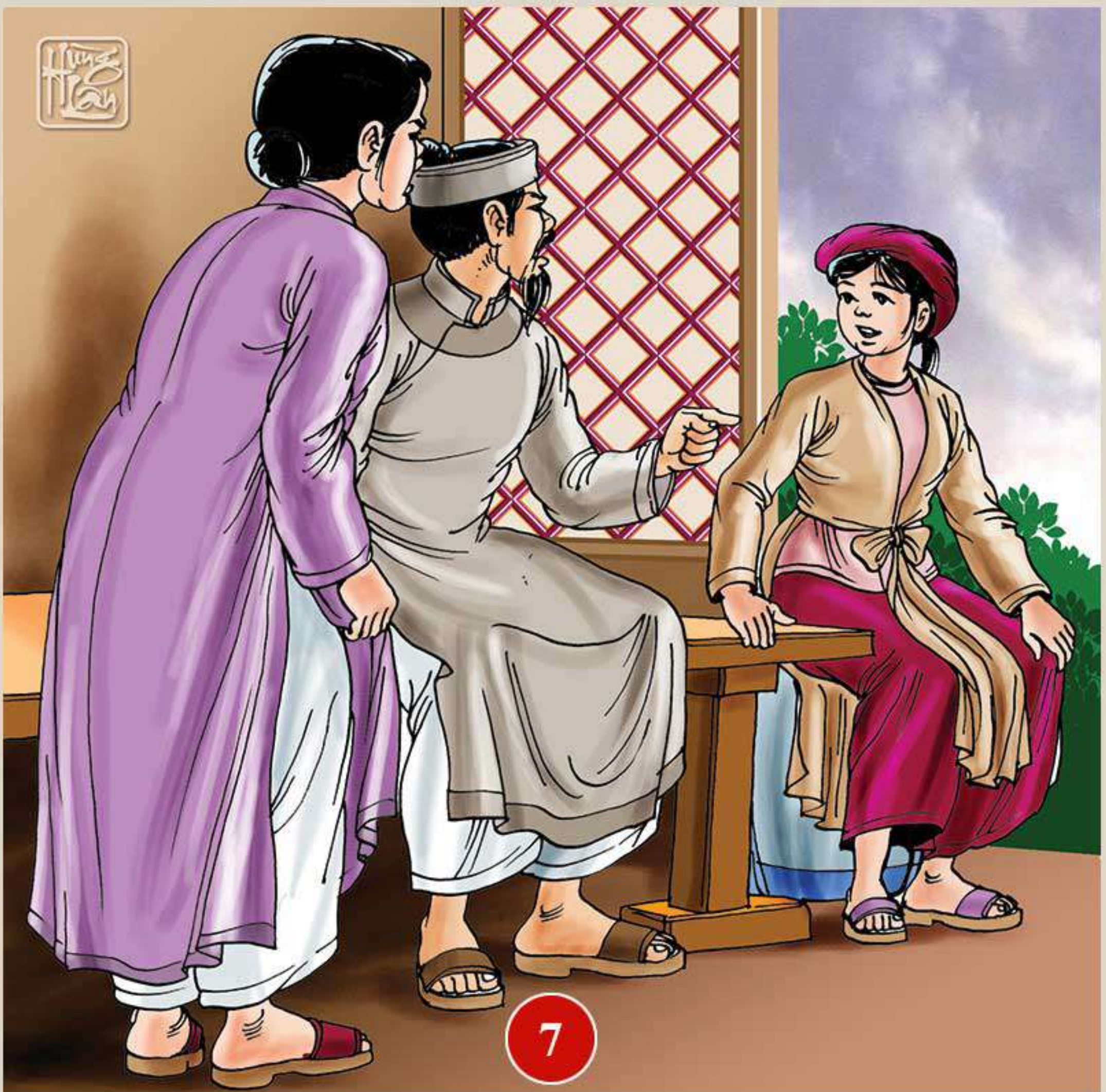
Người vợ tưởng thật, mừng quá, liền chạy đi rêu rao với xóm giềng rằng chồng mình mới học được nghề thầy hít, có tài đoán biết mọi việc hay như thần. Vậy từ nay có ai mất thứ gì thì cứ việc đến nhờ anh ấy tìm hộ.

Hôm ấy, trong xóm có một bà bị mất một ổ lợn con, kiếm khắp mọi nơi không thấy. Nghe nói thế, bà ta chạy đến khẩn khoản nhờ người chồng tìm giúp.

Thật là may cho anh chàng, vì sáng hôm ấy, khi đang ngơ ngác đứng ở một bụi tre dọc đường, anh chàng đã thấy bầy lợn con nhà ai chạy lạc ra đó.

Anh chàng đến bên bà già nói:
- Nếu tôi kiếm được thì bà sẽ thưởng cho tôi cái gì nào?
Bà ta liền hứa:
- Được, nếu anh tìm ra, tôi sẽ biếu anh một cặp lợn con.
- Ừ, thì thế nhé!
Anh ta cũng giả vờ hít hít rồi dắt bà ấy đến chỗ bụi tre rồi nói:
- Bà đã thấy tài của tôi chưa? Lợn con của bà đây này!
- Ồ! Thật không ngờ anh lại là thầy hít tài giỏi đến thế! Nhờ anh phụ giúp tôi bắt chúng vào rọ.

Sau đó, bà hàng xóm liền bảo:

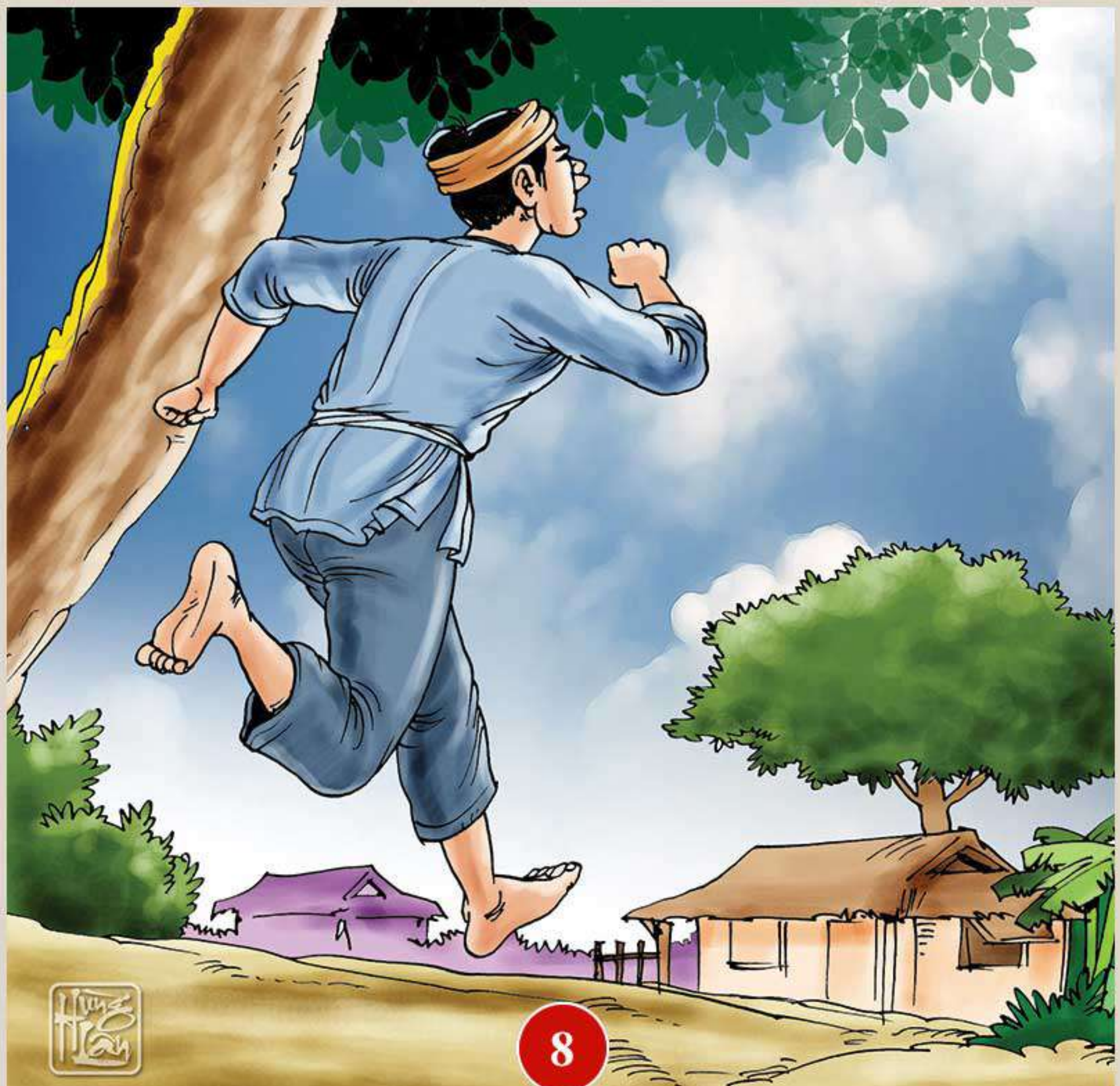
- Đây là cặp lợn con, tôi xin biếu thầy để trả ơn như đã hứa.

Người vợ thấy chồng học được một nghề giản dị mà lại làm ra của dễ dàng thì sung sướng quá, vội chạy về khoe với cha mẹ đẻ. Người cha nghe nói con rể học được phép lạ thì rất hâm mộ, nhưng cũng gặng hỏi lại:

- Có thật vậy không? nó hít và biết tất cả mọi vật bị mất chứ?

Cô con gái cười đáp:

- Dạ thật mà, cha mẹ không tin cứ thử tài nhà con là biết ngay thôi ạ!

Ông ta nói riêng với vợ:
- Bà cứ gọi con rể sang đây. Nếu nó chỉ đúng món tiền chôn ở gốc táo sau vườn thì mình sẽ thưởng cho nó một nửa.
Ông ta không ngờ rằng chàng rể của ông đã lén theo vợ sang đây từ lúc nãy và đứng nấp ở sau nhà, nghe rõ tất cả.
Nghe cha vợ bảo thế, anh ta liền lẻn ra ngõ sau, chạy thẳng một mạch về nhà rồi giả vờ leo lên giường nằm ngủ, làm như không biết gì, nhưng trong lòng thì mừng khấp khởi vì không ngờ cái nghề nói dối của mình hóa ra lại hay, còn được mọi người tôn lên làm thầy nữa chứ.

Anh chàng thầm nghĩ:
- Thầy hít...! Nghe cũng oai đấy chứ!
Nghe tiếng vợ và mẹ vợ về, anh chàng giả vờ ngủ say như chết, phải thúc mãi mới chịu dậy.
Vậy là anh chàng theo sang nhà ông nhạc, chỉ đúng chỗ chôn của, và sau đó được cha vợ cho đúng phân nửa số tiền như đã hứa.
Thế là từ đó, người chồng cảm thấy sung sướng vì bây giờ không còn bị vợ cằn nhằn là bất tài nữa, lại được thong dong đi chơi và tha hồ khoác lác mà vẫn được vợ lo lắng tử tế.

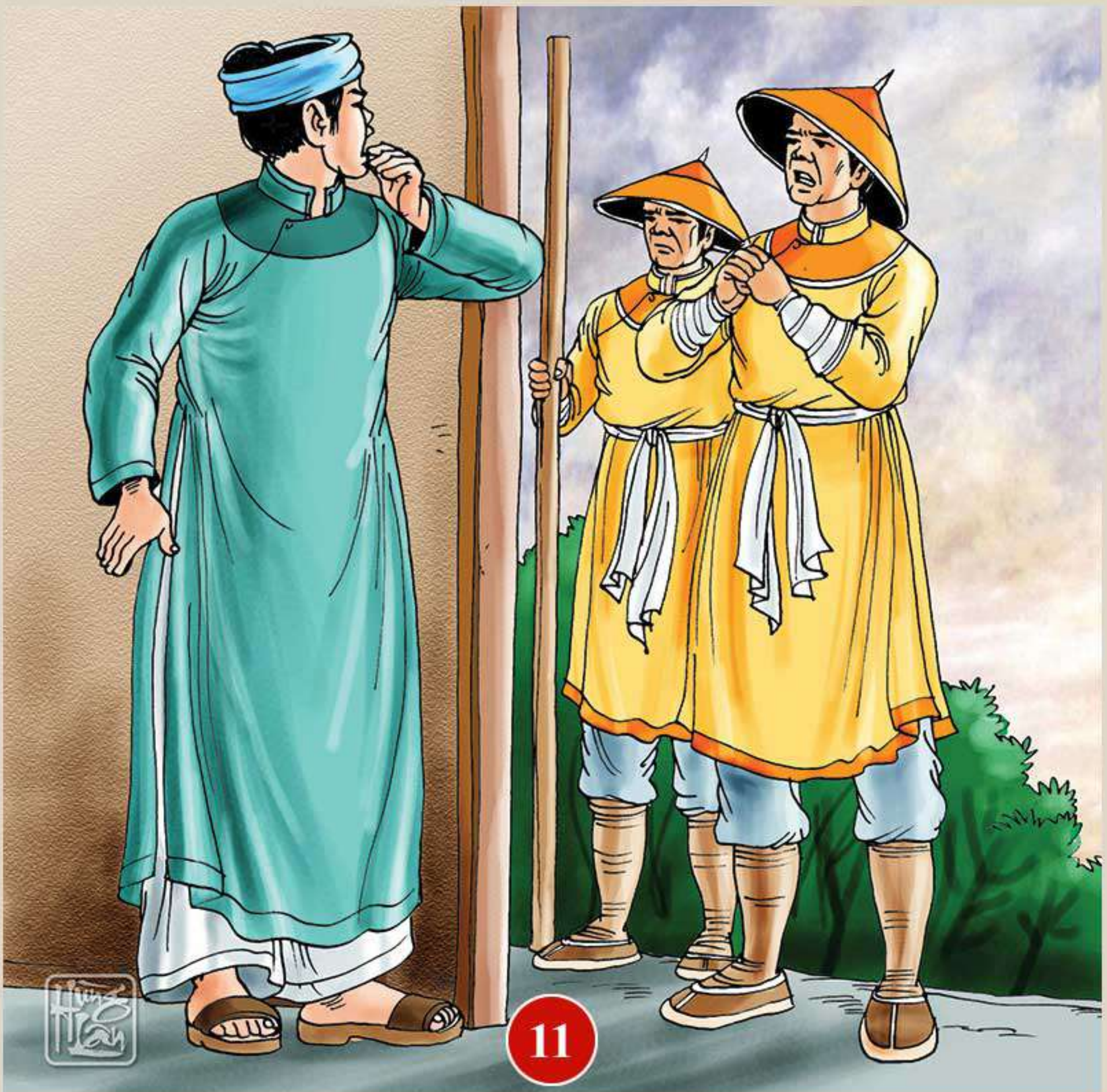

Cũng vào thời điểm đó, trong hoàng cung bỗng xảy ra một vụ trộm lớn. Nhà vua bị mất một con rùa vàng và một con rùa bạc là hai món bảo vật của vua bên Tàu tặng.

Trong cung rối rít cả lên, chẳng biết cách gì để tìm ra thủ phạm cả. Vừa nghe có tiếng đồn về ông thầy hít đại tài, nhà vua liền ra lệnh:

- Ta nghe nói có một ông thầy hít có tài tìm ra mọi thứ. Ngươi hãy sai quân lính đi mời thầy ấy về đây, tìm cho bằng được hai bảo vật bị đánh cắp nghe chưa?

- Xin tuân lệnh hoàng thượng.

Khi thấy hai tên lính đến nhà triệu mình đi thì anh chàng vô cùng hoảng hốt, không ngờ cái nghề đánh lừa mọi người này mà hoàng cung lại biết.

Lòng chàng ta rối bời, không biết tính sao và cũng không còn biết than thở với ai cả, đành phải cắn răng ngậm bồ hòn theo lệnh vua về kinh đô kẻo bị ghép vào tội khi quân.

Trong khi ấy thì người vợ đâu có biết, tưởng rằng cái tài của chồng mình được vua trọng dụng nên hăm hở bảo:

- Mình cố gắng giúp vua tìm ra, thế nào chúng ta cũng được trọng thưởng rất hậu.

Nằm trong cáng dọc đường về đô, anh chàng nghĩ bụng:
- Thôi, phen này thì đầu bay đến nơi rồi...
Chàng ta buồn quá, biết làm sao tìm ra được bảo vật đây? Biết bao người đã lục soát khắp nơi trong cung rồi mà vẫn không tìm ra thì làm sao mình có tài thánh gì mà tìm được!
Mà tìm không ra thì chắc chắn mình sẽ không thoát tội... Anh chàng lại tưởng tượng ra những nhục hình đang chờ ở cung vua mà rụng rời chân tay, càng nghĩ thì càng thêm sợ hãi...

Vì thế khi đi qua sông, anh ta vùng nhảy đại xuống nước, nghĩ rằng trước sau gì thì cũng chết, thà chết ở đây còn hơn bị kềm kẹp khổ thân.

Hai người lính khiêng cáng không biết ất giáp gì, nhưng khi bất thình lình thấy anh ta nhảy xuống sông thì hoảng hồn, sợ rằng anh ta mà chết thì trách nhiệm sẽ đổ lên đầu mình nên liền chia nhau lặn xuống nước tìm.

Cũng may nước sông ở đấy cạn nên cuối cùng họ cũng lôi được anh ta lên bờ. Họ ra sức làm anh tỉnh lại, vì nếu anh chết thì biết ăn nói làm sao với quan đây?

Khi vừa tỉnh lại, anh ta rất thất vọng, nhưng cũng làm bộ giận, mắng hai tên lính rằng:

- Tao xuống để hỏi vua Thủy Tề xem ai là thủ phạm chứ có can chi mà hai chúng mày hốt hoảng như thế?

Miệng thì nói vậy, nhưng trong bụng anh ta thì thầm nghĩ:

- Thế là muốn chết cũng không chết được, muốn thoát cũng không thoát nổi. Biết tính làm sao bây giờ?!

Và thế là anh chàng lại phải nằm lên cáng cho hai người lính khiêng đi, lòng buồn rười rượi.

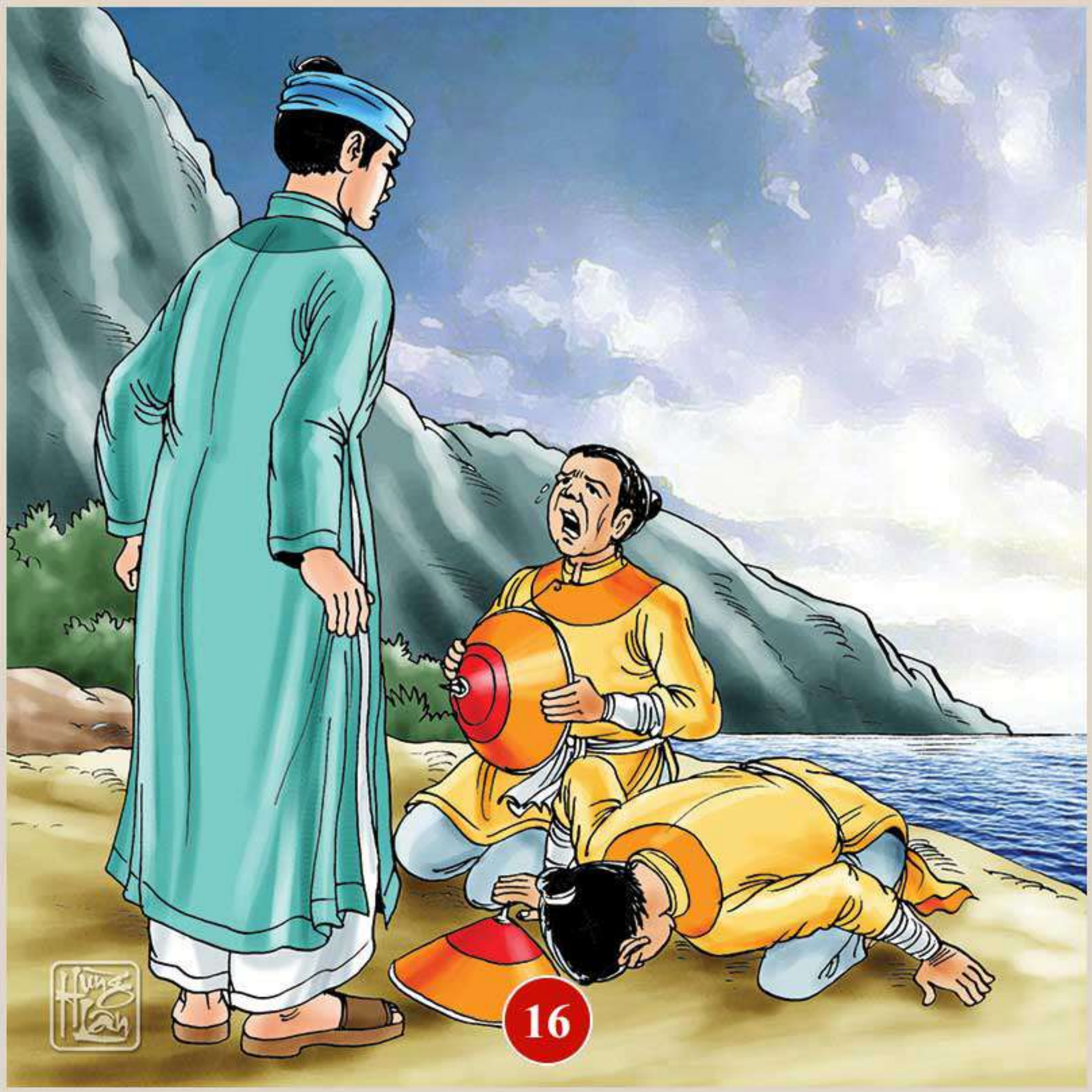

Anh chàng biết rằng lỗi là do mình mà ra, chẳng biết than vãn với ai được nên miệng lẩm bẩm mấy tiếng:

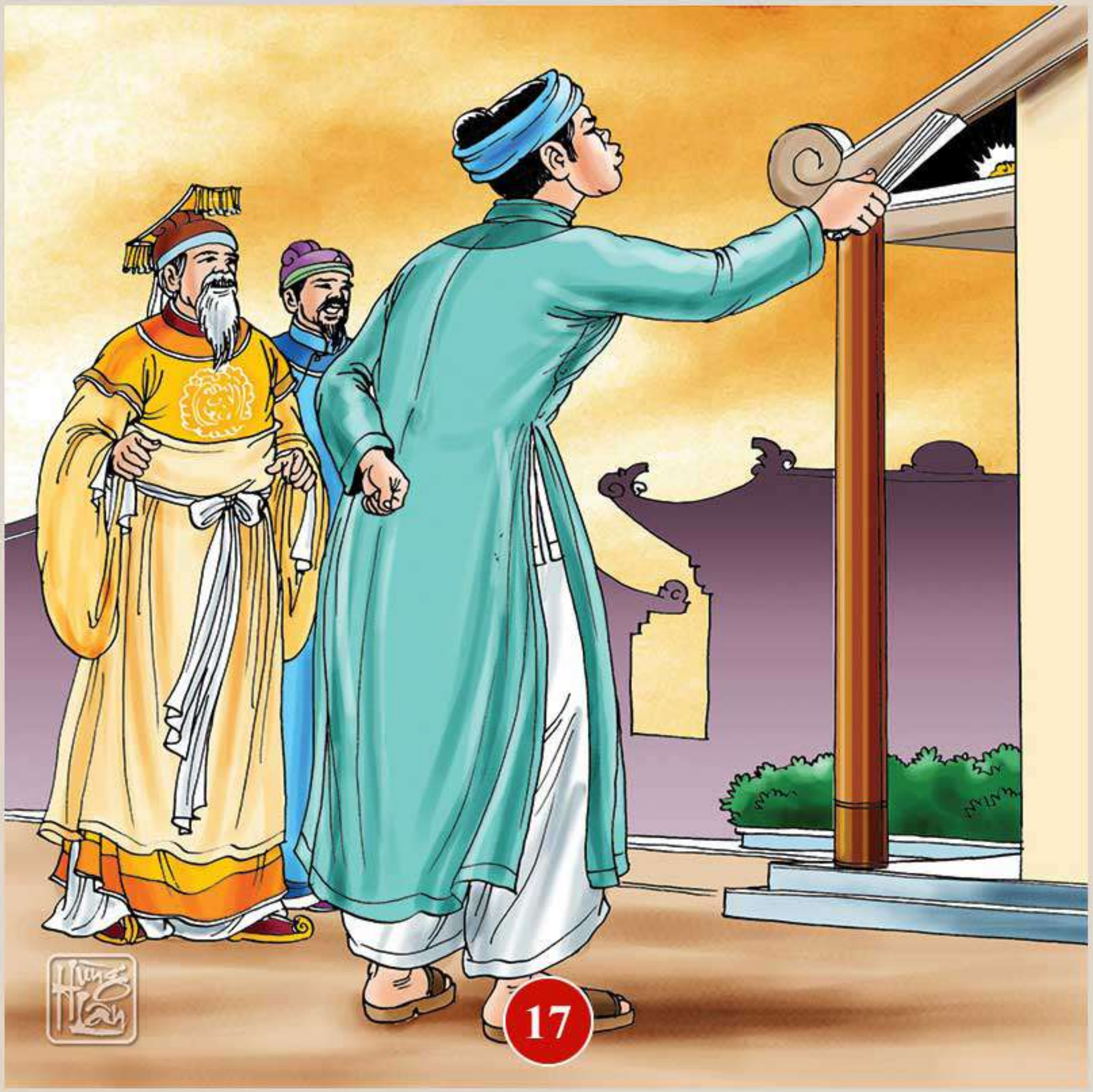
- Thôi thì "bụng" làm "dạ" chịu, chớ khá than van!

Không ngờ hai tên lính khiêng cáng mà vua sai đi, một đứa tên là Bụng và một đứa tên là Dạ. Hai tên đã trộm báu vật của nhà vua, hiện tang vật còn giấu trên máng nhà chưa đem đi thoát được.

Nay bọn họ nghe Thầy hít lẩm bẩm như thế, tưởng là thầy đã hỏi vua Thủy Tề biết rõ cơ sự rồi, bèn hạ cáng xuống và cả hai lạy thầy như tế sao.

Hai tên luôn miệng van xin:
- Xin thầy tha tội, xin thầy tha tội cho. Chúng tôi là Bụng và Dạ đây! Không ngờ thầy lại tài giỏi, đoán hay như thế...
Anh chàng hít vô cùng ngạc nhiên và gặng hỏi. Hai người thú tội cho chàng ta nghe rồi cuối cùng nói:
- Thầy làm ơn giấu đi cho, nếu không chúng tôi sẽ khó mà thoát án tử hình.
Chàng hít nghe như mở cờ trong bụng, vội hứa:
- Thôi được rồi, hai người hãy yên tâm, Biết mình làm việc xấu mà ăn năn chừa thì ta không nỡ làm hại các ngươi đâu.

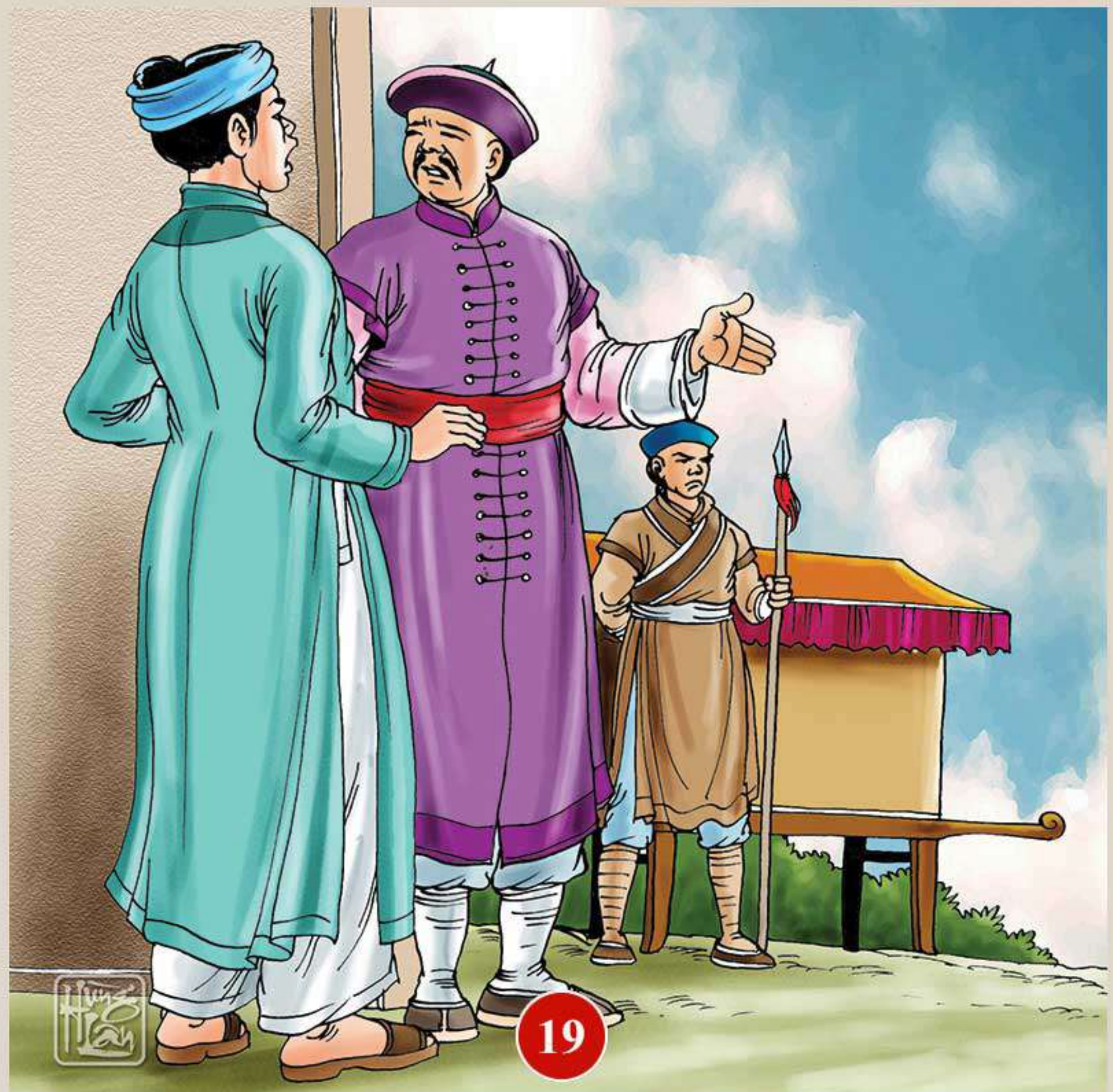

Hai tên lính bấy giờ mới an tâm, đưa chàng ta về kinh đô.
Khi gặp vua, anh chàng ta giả vờ giở phép hít của mình, đi quanh quẩn khắp hoàng cung hít hít ngửi ngửi, rồi cuối cùng đến chỗ hai tên lính khai báo cất giấu bảo vật, chàng ta hít một hồi lâu rồi chỉ lên máng nhà.
Quả nhiên, mọi người tìm ra báu vật ngay tức thì. Vua thán phục tài năng của anh chàng, tặng thưởng rất hậu lại ban cho tước lớn.
- Không ngờ nước ta lại có một người có tài hít như ngươi. Thật là đại phúc.

Anh chàng được vua ban thưởng bổng lộc, hí hửng mang về nhà. Nhưng ở nhà chưa được bao lâu thì bỗng một hôm nọ, sứ Tàu mang kiệu võng đến tận nhà mời sang tìm giúp cho hoàng đế bên ấy, vì ở đó vừa xảy ra một mẻ trộm lớn.

Nhiều món bảo vật quý giá nhất của nhà vua đều bị người ta lấy đi mất. Rất nhiều thầy bói được vời đến cung nhưng chẳng được tích sự gì. Nghe có thầy hít ở Việt Nam đại tài nên phái sứ giả qua mời sang tìm hộ. Nếu tìm được bảo vật, hoàng đế sẽ ban tước rất hậu.

Anh chàng lần này lại lo sốt vó, đi sang Tàu chứ có phải là chuyện đùa đâu... Mà chuyện may mắn cũng không thể đến với mình mãi được, tìm không ra các báu vật của vua thì không những mạng của mình mất, mà còn mang tiếng đến quốc thể nữa.

Nếu như vậy thì tình giao hảo của hai nước cũng sẽ không còn tốt đẹp như xưa. Lỗi là tại mình chứ còn ai nữa?!

Chỉ nghĩ đến đây là anh ta đã lạnh toát cả xương sống, ân hận vì sự dại dột của mình, khi không tự nhận là thầy hít. Càng nghĩ anh chàng ta càng sợ, nếu chỉ một mình mình mất mạng thì cũng đành, nhưng việc này còn liên lụy đến nhiều người khác nữa.

Thôi thì phải liều một phen, nghĩ vậy nên khi kiệu vừa qua một khúc sông, Anh ta vội nói:

- Dừng lại mau! Ta cần phải hít dưới nước trước một bước đã.

Kiệu vừa dừng lại thì anh chàng ta vội vàng nhảy xuống nước định tự vẫn như lần trước.

Các quân binh hò reo lao xuống sông để cứu anh chàng lên. Thế là anh ta lại được cứu sống thêm lần nữa.

Nhưng lần này không hiểu chàng ta nhảy thế nào mà khi lên bờ bị sứt mất một bên mũi.

Lúc hồi tỉnh lại, anh ta chỉ cái mũi sứt của mình rồi nói:
- Tôi nhờ có cái mũi này mới làm ăn được. Nay bị con cá nóc cắn sứt một miếng, làm hỏng mất sự mầu nhiệm của tôi rồi, bây giờ thì còn gì mà sang nữa, có qua bên ấy cũng chẳng giúp được gì.
Sứ giả không biết nói thế nào, đành phải để cho anh chàng ta quay trở lại nhà, nhờ vậy mà anh chàng hít mới thoát nạn.
Kể từ đấy, tiếng tăm của thầy hít dần dà bị lu mờ vì cái mũi hít đã bị sứt. Tuy vậy, cái tính ba hoa cũng không chừa, anh chàng ta vẫn kể lại những chuyện tìm được báu vật của vua, với những tình tiết ly kỳ hấp dẫn để thỏa tính hiếu kỳ của mọi người.